

om Eftergivelse af Fattighjælp, havde jeg den Fornøjelse at være entig med den ærede Minister. Vi sagde: Grundlovens Regel er den, at al Fattighjælp udelukker fra Valgret, udelukker derfra for bestandig; men naar Fattighjælpen er eftergivet, saa er Grundlovens Regel den, at saa indtræder Valgretten igen. Selvfølgelig maa imidlertid Fattighjælpen være eftergivet af den, der har Ret til at eftergive, altsaa af Kreditor, thi kun Kreditor kan eftergive en Gæld. Den maa tillige være i Virkeligheden eftergivet. Det er ikke nok, at vi lade, som om den er eftergivet, at vi lukke Døren og anse den derfor, nej, den maa virkelig være det. Dertil kræves ikke nogen Begæring af den paagældende, det anser jeg for ganske overflødig, men der kræves en Formulering af Eftergivelsesbeslutningen. Dette kan ske ved en Meddelelse til den vedkommende, der har modtaget Fattighjælpen og nu skal være Vælger, eller det kan ske ved Tilførsel til Fattigprotokollen eller til Sogneraadets Protokol, men jeg er tillige ikke i mindste Tvivl om, at det ogsaa kan ske derved, at den paagældende opføres paa Valglisten. Naar Eftergivelsen virkelig har fundet Sted, saa er det ganske ligegyldigt, om det er sket efter Kommunalbestyrelsens eget Initiativ, eller om Kommunalbestyrelsen har eftergivet den i Henhold til en Lov, som vi her have givet. Grundloven forlanger ikke andet, end at Fattighjælpen virkelig skal være eftergivet; naar den er det, saa er Grundlovens Bud opfyldt, saa har den paagældende Valgret. Det er, hvad den ærede Minister og jeg vare enige om i dette Spørgsmaal, og paa dette Grundlag troede jeg, at vi vare vel forvarede og ikke i nogen Uoverensstemmelse med Grundloven. Men naar vi nu komme til det Omraade, vi forhandle i Dag, § 64, saa beklager jeg, at den ærede Minister stiller sig fra den fælles Forstaelse, som vi havde forleden. Jeg maa fastholde, at det er den ærede Minister, der forlader mig — jeg staar paa det samme Standpunkt — thi nu gør den ærede Minister gældende, at ved Afgørelsen af, hvad vi skulle anse for Fattighjælp, kommer det ikke an paa, om noget virkelig er Fattighjælp eller ikke, men det er tilstrækkeligt, at vi lade, som om noget, der er Fattighjælp, ikke er det, at vi enes om ikke at anse det derfor. Den ærede Minister vil skelne mellem 2 Ting; Fattighjælp, det, som virkelig er og maa anses for Fattighjælp, og noget andet, som er, men ikke anses for Fattighjælp. Jeg tror, at denne Adskillelse har ikke noget Holdpunkt i Grundloven, og jeg kan ikke være entig med det ærede Medlem, der havde Dr.

det før mig, i, at vi rolig kunne overlade, hvad der vedrører Grundloven og dens Forstaelse, til det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt (S. Hage). Det tror jeg ikke vilde være heldigt eller forsvareligt. Naar vi erkende, at noget er i Strid med Grundloven, kunne vi virkelig ikke sige, at det ikke kommer os ved, og at det maa det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt om, nej det maa vi alle om. Det tror jeg ikke lader sig gøre paa den Maade, som det ærede Medlem siger. Spørgsmaalet bliver altsaa, om det, som Indenrigsministeren omhandler i § 64, er Fattighjælp eller ikke. Dette maa afgøres efter almindelige juridiske Fortolkninger, og hvis det er Fattighjælp, kan det ikke hjælpe paa Forholdet til Grundloven, at vi ikke ville anse det derfor. At det er Fattighjælp, bygger jeg ikke særlig derpaa, at det staar i Fattigloven, heller ikke derpaa, at det er en Hjælp, der udbetales af Fattigtaksen, heller ikke derpaa, at Fattigvæsenet administrerer denne Fattighjælp, og heller ikke derpaa, at den opføres regnskabsmæssig i Fattigvæsenets almindelige Regnskab. Disse Ting ere ikke afgørende, det indrømmer jeg den ærede Minister, men paa den anden Side vil jeg dog sige, at naar man stod helt udenfor dette Spørgsmaal og skulde søge Grunden til at optatte den Art af Understøttelse paa en eller anden Maade, vilde det være ret vægtige Indicier; men afgørende ere de ikke. Det, det maa komme an paa, er, om denne Understøttelse efter sin egen indre Art og Bestaffenhed, efter Ydelses- og Modtagelsesmaaden er Fattighjælp. Det er i Grundloven det, det kommer an paa. Der ser jeg nu ikke, at der i den Henseende er den mindste Smule Forskel paa denne Fattighjælp og al anden Fattighjælp. Den ydes efter Kommunalbestyrelsens Skøn baade om, hvad vedkommende skal have, og hvor meget vedkommende skal have, den er i ingen Henseende forskellig fra al anden Fattighjælp undtagen med Hensyn til de Virkninger, som den ærede Minister nævnte, altsaa med Hensyn til Ugæstfælsret og Opholdsret og den Tvang og Disciplin, som almindelige Fattiglemmer ere underkastede. Dertil siger jeg: Dette er ikke afgørende for, om noget er Fattighjælp eller ikke. Ved alle disse Spørgsmaal, som vi have staaet i disse Dage og stemt om, kan Lovgivningen indrette det anderledes, men Fattighjælp bliver det alligevel. Om Fattiglemmer skulle have Lov til at gifte sig efter saa og saa mange Aar, det er noget, vi ere Herrer over; vi kunne vedtage det ene eller det andet, men Fattighjælpen bliver dog ved at være Fattighjælp. Det samme gælder med Hensyn til Spørgs-